

Segell

Dm, 3/08/2021 per Josep Maria Solà

[Mirant el text](#)

Des del diumenge 15 durant l'any fins al 20 del cicle B estem llegint a la segona lectura fragments de la carta als Efesis, llibre del Nou Testament, un escrit de l'escola paulina; aquest diumenge pertoca llegir els darrers versets del capítol quart i els primers del cinquè (Ef 4,30-5,2).

El text comença afirmant: "No entristiu l'Esperit". Entristir tradueix el verb "lupeo" que significa "plorar algú" o "portar tristesa". L'expressió s'ha de llegir en funció del que l'autor d'Efesis ha dit immediatament abans: "Que de la vostra boca no surtin mai paraules dolentes, sinó tan sols aquella paraula que serveixi per edificar els altres" (Ef 4,29). Pau a 1 Co diu que "les manifestacions de l'Esperit que rep cadascú són en bé de tots" i que "un do de l'Esperit és expressar-se amb saviesa". Per tant qualsevol paraula que no sigui pel bé de la comunitat va en contra l'acció de l'Esperit i amb tota propietat, per tant, l'autor d'Efesis pot dir que la paraula que no serveix per edificar la comunitat entristeix l'Esperit.

L'Esperit us ha marcat amb el seu segell. Els segells s'utilitzaven per autenticar la propietat o l'autoritat sobre alguna persona o cosa. Un segell tenia una imatge gravada en ell. El propietari del segell pressionava sobre argila o cera deixant una marca o senyal que significava la propietat o l'autoritat sobre la cosa gravada. "Posa'm com un segell sobre el teu cor" diu l'estimada del Càntic dels càntics en sentir-se com una possessió del seu estimat (Ct 8,6). El segell també tenia la funció de protegir. Es protegien els documents per evitar que persones no autoritzades en fessin mal ús. Segellar es l'equivalent a l'actual firmar, aquest és el sentit que té a 2Re 21,8 quan Jezabel envia cartes segellades al rei Acab.

Pau dirà als corintis per recordar-los que han entrat a ser possessió de Déu: " És Déu mateix qui ens ha ungit i ens referma en Crist, juntament amb vosaltres. Ell ens ha marcat amb el seu segell i, com a penyora del que vindrà, ha posat en els nostres cors el do del seu Esperit" (2Co 1,21-22). En el llibre de l'Apocalipsi, abans de les catàstrofes dels darrers temps, Déu ha marcat els seus servents a fi de protegir-los (Ap 7,2-8). En el llibre d'Ezequiel (Ez 9,4-6) 6 homes marquen amb una creu el front dels qui es planyen de les abominacions, aquests queden protegits. Quan l'autor d'Efesis diu que els creients han estat marcats amb el segell de l'Esperit Sant de Déu vol emfasitzar que els cristians pertanyen no a aquest món sinó a Déu que els garanteix la seva protecció fins al dia de la redempció.

El verset 31 conté un petit llistat de vicis i mals comportaments. Llistats com aquest, a vegades més extensos, són presents en les cartes de Pau (Gl 5,19-23; 1Co 5,10-11; 6,9-10; 2Co 12,20; Rm 1,29-31; 13,13). L'autor d'Efesis l'incorpora en aquesta part de la carta dedicada a indicar les pautes de conducta de la vida cristiana. L'amargor (pikria) està relacionada amb el verb que s'utilitzava per parlar de menjar o beguda verinosa; el terme és adequat per parlar de relacions amargues i enverinades que es mantenen vives i enceses. L'enfuriment (timos) és un rancor intern, una mala actitud que, estant amagada, pot esclatar amb qualsevol excusa. La ira (orgue) és l'enemistat voluntària que sol acabar en crits (krange) o en un llenguatge aspre i insultant i aquest llenguatge violent sol acabar en injúries (terme que tradueix blasfèmia). La blasfèmia és un discurs irrespectuós dirigit a Déu, però en alguns casos (com en el nostre text) s'aplica a un discurs

maligne dirigit a persones. L'autor d'Efesis es centra en aquells mals que els cristians poden ser més propensos a cometre. Per contrarestar dona la recepta: perdonar com Jesús i ser imitadors de Déu.

Diumenge 19é durant l'any. 8 d'Agost de 2021